

единътъ свирепъ тиранинъ, а другиятъ знаменитъ мислителъ, които сѣ казали, че печатното и свободно слово е по-силно отъ хиляда зяпнали топове, че ако на единъ народъ отнѣматъ всичко, а му оставятъ само свободата на словото, то тоя народъ пакъ ще да успѣе да удари плѣсница на своятъ земенъ владика.

„Но печатното слово има двѣ страни: свѣтла и мрачна, зла и добра, убийствена и спасителна. Ако неговата свѣтла и добросъвѣстна страна е развързала ржцѣтъ на милиони угнетени сщщества, ако то е прѣварило проливанието на рѣки кръвъ, то неговата мрачна страна е върнала и задържала много други народи на нѣколко стѣпки назадъ отъ съврѣмениятъ прогресъ. За голѣма жалость, послѣдното това обстоятелство ся е случило у насъ, гдѣто печатното слово е така жестоко изнасилено, щото два вѣстника, издавани въ единъ и сщщи градъ въ прѣдаването и произнасянието на единъ и сщщи фактъ, така безобразно го изопачаватъ, щото който слуша и чете отвънъ — нищо положително неможе да разбере.

„Ние повтаряме да кажемъ, че свято и неокалено ще да държимъ знамето на вѣстникарь. До колко говоримъ ние искрено, до кога ще одържимъ своето слово, да ли подъ мазнитѣ фрази не ся крие чифликъ съ 3000 уврата ниви и идеалъ съ 20—30 лири заплата на мѣсецътъ, нѣщо не ново и твърдѣ обикновено у насъ — съ голи думи ние нѣма да увѣряваме и доказваме. Нека докаже това врѣмето и дѣлото. Слава богу, се ще да ся намѣрятъ още нѣколко единици изъ между българскиятъ народъ, които ще да сѣ въ състояние да направятъ разлика между черното и бѣлото, между низкото и благородното. Не говориме за ония нищожни сщщества, съ рабскитѣ натури, за които и ангелъ да бѣдешъ, тѣхната душица е пакъ недостѣпна за вашата божественность, защото тѣ нѣматъ свой вкусъ, свое собствено лице, при всичко, че мустачкитѣ имъ сѣ за винаги въ порядъкъ. Тѣхниятъ господъ, който имъ показва злото и доброто, е началството, което дава заплата, което подписва повишение; а чувствата имъ ся ржководятъ отъ полицията и отъ святата митрополия. Ние глѣдаме на тѣхъ, като на халваджийска книга, затова каквото и да лаятъ — кervана ще да си слѣдва.

„Ние нѣма да ся боримъ, да бѣде директоръ Петръ, а не Павелъ; нѣма да говоримъ за депутатски столъ и за червено канape въ постоянния комитетъ; слѣдователно нѣма и да ся